

Osobnost Praha 2

Vladimír Komárek

Přednosta Kliniky dětské neurologie 2. lékařské fakulty UK a Fakultní nemocnice Motol, doc. MUDr. Vladimír Komárek, sice šéfuje klinice v Motole, v Praze 2 se ale narodil a také tu už pětadvacet let bydlí v Římské ulici. A že pražskou dvojku opravdu považuje za „milovaný domov“, prozrazuje každým slovem.

„K Praze 2 mě poutá řada životních okolností,“ začíná povídání. „Na Vinohradech v Londýnském jsem se narodil, na Miráku U Ludmily byl pokřtěn, do školy Na Smetance chodil už můj táta a také obě mé děti, v Riegráku jsem sportoval, do Grébovky chodil do divadelního kroužku a na Karlově a Albertově jsem studoval lékařskou fakultu,“ říká s úsměvem.

Jeho náklonnost k druhému pražskému obvodu s věkem nevyprchala. Mnozí si na něj pamatují i z let pozdějších. „Na dvojce jsem vedl Občanské fórum,“ pokračuje ve vyprávění, „zakládám jsem AKORD a dál předsedám Nadaci Dětský mozek, která sídlí Na Rybníčku.“ O této nadaci jste jistě slyšeli, ale přesto připomínám – lidé v ní sdružení se snaží všestranně podporovat děti i dospělé s postižením centrální nervové soustavy. „Stát nedokáže zajistit rodinám pečujícím o dítě s postižením podmínky pro důstojný život,“ zvažní hlas docenta Komárka. „Rodiče se do-

stávají do tíživé finanční, psychické i společenské situace, ale většinou pouze z materiálních důvodů odchází desítky dětí do trvalé ústavní péče. Netrpí tím jen jejich psychika, vždyť v ústavech nemají naději na přiměřené vzdělání a vývoj, ale samozřejmě i jejich rodiče a zdraví sourozenci. Snažíme se proto, aby se mohli vrátit z ústavu domů, nebo aby od rodiny vůbec nemusely odejít. Proto podporujeme hlavně respitní péči.“

Pan docent Komárek ovšem nezůstává pouze doma, v Čechách. „Shodou okolností jsem se vloni v prosinci po deseti letech sešel se skupinou amerických politiků a vědců, s nimiž jsme v letech 1992 – 1995 naplňovali grant týkající se komunitní péče o postižené děti ve Washingtonu, v České republice, přesněji ovšem na dvojce, v Bratislavě a v Budapešti,“ říká.

A co když jeho zahraniční přátelé přijedou do Prahy? „Loni jsem pro mimopražské přátele organizoval sedmikostelní cestu po chrámech Karlova a Nového Města,“ vzpomíná a hned vysvětluje, že se nechal inspirovat gotickým románem Miloše Urbana.

„Navštívil jsem asi padesát měst na všech kontinentech, ale Praha společně s Paříží a Jeruzalémem patří k nejkrásnějším. A právě oblast Karlova nebo Vyšehradu mohu doporučit k zadumáním podvečerním vycházkám.“ Docent Komárek má radost z toho, jak hezky se vyloupla dvojíková radnice, na druhé straně ho trápí letitý problém s parkováním. „V Praze 2 je stále co nového hledat, o levcích lze sice pochybovat, ale mnoho dobrého lze milovat,“ uzavírá rozhovor parafrázou svého oblíbeného citátu Petra Lechnera. *daf*

FESTIVAL MASOUPUSTNÍCH SOUBORŮ: Ve dnech 19. až 21. ledna hostila Praha účastníky Eurokarnevalu a 13. festivalu Guggemusik – masopustních souborů z Německa, Rakouska, Švýcarska, Itálie a Lichtenštejnska. Někteří z patnácti stovek muzikantů v bláznivých převlecích se za nebyvalého zájmu kolemjdoucích představili rovněž na náměstí Míru a v parku před Novoměstskou radnicí (na snímku hudebníci míří Jugoslávskou ulicí z náměstí Míru na Tylovo náměstí). Orchestry složené z bubnů a dechových nástrojů hrály světové hity a svou živelnost i některé diváky i roztančili. V závěrečný den festivalu, v sobotu 21. ledna, se masopustní soubory vydaly na průvod Prahou z Hradčanského náměstí Nerudovou ulicí přes Malostranské náměstí a Karlův most na Staroměstské náměstí, kde se v 16:00 uskutečnilo společné vystoupení.
Text: len/mih, foto: len

Uctění prvního českého krále Vratislava

V sobotu 14. ledna celebrol v bazilice sv. Petra a Pavla na Vyšehradě olomoucký arcibiskup, metropolita moravský Mons. Jan Graubner slavnostní bohoslužbu za prvního českého krále Vratislava. Tento Přemyslovec zvolil Vyšehrad za sídlo českých králů. Sidli se zde dvě generace Přemyslovců, pak se ale centrum moci přestěhovalo na Pražský hrad. Politický význam Vyšehradu byl znovu obnoven za císaře Karla IV. Král Vratislav I. zde v 11. století založil mj. nový chrám, baziliku sv. Vavřínce, nejstarší pražskou románskou rotundu sv. Martina a Vyšehradskou kapitolu. Ta byla vyňata z pravomocí pražského biskupa a podřízena přímo papeži.
len

Kamenní svědkové minulosti... Děkanství na Vyšehradě, výsledek snah probošta Štulce

Po nástupu Václava Štulce do úřadu probošta vyšehradské kapituly v roce 1870 se na území starobylého Vyšehradu, tam, kde se mísí legendy s doloženými počátky naší státnosti, začala znovu rozvíjet stavební činnost. Nový probošt, ponecháme-li stranou přestavbu kapitulního chrámu sv. Petra a Pavla, zamýšlel především vybudovat tři nové kanovnické rezidence a důstojnou rezidenci děkanovou.

Stavby měly být provedeny v blízkosti chrámu sv. Petra a Pavla, aby všichni příslušníci církevní hodností mohli bez velkých obtíží vykonávat své povinnosti směrem k chrámu v kterémkoliv potřebném čase.

V té době byly kromě dvou rezidencí (čp. 81 a 82) a takzvaného Starého děkanství (čp. 14) všechny ostatní kanovnické rezidence pod hradbami: v Libušinské ulici (čp. 38, 41 a 42) a ve Vratislavově ulici (sídlí děkanství v domě čp. 1). Všechny uvedené domy byly sešlé, většinou nedůstojně k obývání církevními hodnostáři. Navíc domy čp. 38 a 41 byly napadeny houbou, která ničila nejen omítky a dřevěné konstrukční prvky, ale

byla nebezpečná i pro zdraví osob, které tady bydlely.

Proto byly učiněny všechny potřebné administrativní kroky včetně zajištění finančních prostředků, aby mohlo dojít ke stavební realizaci výše uvedeného záměru. Výběr byl zanedbaný prostor zhruba mezi rotundou sv. Martina a kostelem sv. Petra a Pavla, který byl sice oběhán zdi, ale stála tady pouze malá stodola, na níž se spíše hodilo označení větší kůlna. Plán na rezidence čp. 90 a 91, dodaný prof. arch. Josefem Niklasem, však byl vyšehradskou kapitulou odmítnut. Podle tohoto plánu se všechny rezidence měly postavit v jedné řadě pod společnou střechou. To bylo shledáno jako nepraktické, neboť právě budova děkanství, projektovaná ve středě všech rezidencí, by byla ochuzena o slunce jak z východu, tak ze západu. Z tohoto důvodu v konečné realizaci ustupuje z uliční fronty do pozadí a dostává se jí tak přímého slunečního osvětlení z více stran.

V tom smyslu byl o praktičtější podobu plánu a jejich přepracování požádán tehdejší administrátor děkanství kanovník František

O jedné starostenské rodině z Královských Vinohrad

Nestává se tak často, aby v rámci jedné rodiny působili v té samé pražské obci hned dva starostové. Příklad najdeme u vinohradských starostů Jana Prokopce a jeho syna Karla. Jejich přímým potomkem je paní Marie Černá, se kterou jsme si v redakci Novin Praha 2 o těchto dvou osobnostech povídali.

Paní Černá je praprapravnučkou Jana a pravnučkou Karla Prokopce. Ke svému rodu ještě dodává: „Moje babička Ludmila byla dcerou Karla Prokopce a zajímavé je, že svou dceru Karlu, moji maminku, pokřtila po obou svých rodičích – pradědeček byl totiž Karel a prababička Karla.“

Pradědeček Jan Prokopec

Přední český průmyslník Jan Prokopec působil v politickém životě aktivně celých dvacet let. Vyučil se sekerníkem a později mlynářským pomocníkem. V roce 1854 se stal majitelem továrny na mlýnské stroje, která původně stávala na dnešní Vinohradské třídě v místě bývalé tržnice. V roce 1874 byl zvolen do obecního zastupitelstva Vinohradského

Prvním starostou Královských Vinohrad z rodiny Prokopců byl průmyslník Jan – jeho obraz městská část vloni odkoupila od potomků a visí nyní v zasedacím sále současného starosty Prahy 2

Knihovna Cervantesova institutu

Od úterý 17. ledna je pro veřejnost otevřena knihovna Cervantesova institutu v ulici Na Rybníčku 6. Zájemcům o literaturu a kulturu Španělska a španělsky mluvících zemí nabízí knižní fond čítající více než deset tisíc titulů na různých nosičích.

Kromě bohatého výběru beletristických děl je k dispozici literatura z různých oborů: jazykoveda, literární věda, hudba, film, historie, ekonomie, politicko-sociální vědy atd. To vše ve španělštině a v různých formách, jako jsou klasické knihy, noviny a časopisy, elektronické CD, DVD, CD-ROM, nebo např. notové záznamy, mapy a diapozitivy. Zde najít i prameny v katalánské, galicijštině, baskičtině a češtině. Přístup do knihovny a k informační a dokumentační službě je volný a bezplatný. Otevřeno je v úterý, ve středu a ve čtvrtek od 15:00 do 19:00 a v pátek od 10:00 do 14:00.

Knihovna pražského Cervantesova institutu nese jméno mexického spisovatele Carlose Fuentes. Každý z necelé padesátky institutů, roztroušených po světě, bývá pojmenován po některém z nositelů Cervantesovy ceny. Toto nejvyšší literární ocenění pro španělsky píšící autory, jakýsi španělský literární ekvivalent No-

a téhož roku se stal členem městské rady. Úřad starosty zastával od května 1892 až do své náhlé smrti v roce 1895. Tyto suché historické údaje můžeme doplnit o dvě rodinné historky, které vyprávěla paní Černá babička... Když se Jan Prokopec stal vinohradským starostou, byl to péče jen poměrně letitý pán, jehož paměť už nebyla tak úplně dokonalá. Každý den ráno, když šel na radnici ze svého domu, obešel nejdříve Purkyňovo náměstí (dnes nám. Míru). Na cestě pravidelně potkával „obecního sluhu“, který ho vždy uctivě pozdravil a za to dostal několik grošů. Než starosta došel k radnici, sluha to zatím oběhl druhou stranou, pozdravil ho ještě jednou a zase dostal několik drobných mincí, jako by pana starostu zdravil poprvé... Druhá příhoda se váže k okolnostem nečekaného úmrtí Jana Prokopce... V roce 1895 byl na návštěvě ve Studánce u Rychnova nad Kněžnou. Zrovna hrál taroky. Spoluhrač mu říká: „Pane starosto, jste na tahu“, ale pan starosta už táhnout nemohl...
van

Pradědeček Karel Prokopec

Zasloužilý a vážený vinohradský občan Ing. Karel Prokopec, nejstarší syn Jana Prokopce, byl „starostou vinohradského okresu“ v letech 1911 – 1920. I on byl úspěšným podnikatelem, vlastnil strojírnou na výrobu obecních zdvižů a elevátorů v Korunní ulici. Sestra jeho ženy si vzala známého výrobce klavírů J. Petrofa. Paní Černá k tomu říká: „Pradědeček byl velice angažován ve veřejném životě. Byl členem a ředitelem mnoha správních rad (např. Akciového Vinohradského pivovaru a skladovny, Vinohradské záložny), intendantem Městského divadla na Královských Vinohradech a velkou měrou se zasloužil o to, aby do Prahy byla přivezena voda z Káraného, protože se angažoval při stavbě Společné vodárny pražské. Předsedal také Družstvu pro postavení sokolovny na Král. Vinohradech. Oba starostové, tedy prapradědeček Jan i pradědeček Karel, byli samozřejmě i členy družstva Národního divadla.“

A jedna divadelní historka navíc

Vinohradští si v 2. polovině 19. století vybudovali moderní město se širokými ulicemi, s domy na tu dobu nesmírně pohodlnými a se vším vybavením, měli mj. svoji záložnu

a vybudovali elektrickou dráhu. Samostatná vinohradská obec, ještě než se stala součástí města Prahy, si postavila i městské divadlo, které velice zdatně obhajovalo svoji pozici v pražském divadelním světě. „Ve 20. a 30. letech si obě přední česká divadla – Městské na Vinohradech a Národní – velice konkuro-

Ing. Karel Prokopec stál v čele vinohradské městské rady do roku 1920

vala a přetahovala si herce,“ vysvětluje paní Černá a dodává: „K tomu mám jednu zajímavou historku: například výborná herečka Růžena Nasková nejprve podepsala smlouvu s Vinohradským divadlem. Pak se ale ozvali z Národního a ona raději chtěla tam. Vyvolalo to dlouhý soudní spor. Soud prohlásil smlouvu s Vinohradským divadlem za neplatnou, protože herečka podepsala smlouvu v 17 letech, tedy jako nezletilá.“

Rodinná tradice má pokračování

Paní Marie Černá, přímý potomek obou vinohradských starostů, se narodila na Vinohradech a chodila do školy v Kladské ulici. Tenkrát to ale byla Praha XII. -Vinohrady. Pokračuje v záslužném rodinném tradici úspěšně se pomáhat druhým – působí totiž jako vychovatelka v internátu Konzervatoře Jana Deyla pro nevidomé studenty.
van

První maturity Gymnázia JM

Na počátku existence Gymnázia Sázkavská stálo rozhodnutí městské části Praha 2 podporit středoškolské vzdělávání ve svém regionu. V následném výběrovém řízení uspěla koncepce zřizovatelů GJM (Gymnasium Jižní Město s. r. o.), kteří v roce 2002 otevřeli na Vinohradech svoji pobočku a přivítali první studenty.

Po čtyřech letech dospěl premiérový ročník ke svému maturitnímu finále. Základní studijní program gymnázia je obohacen o nadstandardy jak ve vlastním učebním plánu, tak oslovách. Důraz klademe na počítačovou gramotnost, vzdělávací aktivity byly kromě tradičních předmětů rozšířeny o řadu specializovaných seminářů, jako je japonština, rétorika, nebo umění a kultura, filmový seminář a další. Ve výuce jazyků se škola opírá o kvalitní spolupráci s rodilými mluvčími, jazykovou vybavenost maturantů navíc rozšiřují v angličtině vedené semináře o angloamerickou literaturu a realii a ve všech světových jazycích umožňujeme kvalitní přípravu na zahraniční certifikáty. Škola obdržela certifikát kvality studijního programu a vedení školy IES. Kořením studia se staly nejryznější vzdělávací i sportovní akce, jejichž obsah lze jen stěží shrnout do jediné věty: naplní bylo vše od bivačování pod stanem uprostřed zimních hor až po exkurze ve vídeňských a berlinských galeriích. Chcete-li alespoň trochu nahlédnout do života školy, využijte Dne otevřených dveří (20. 2.), podívejte se na naše webové stránky (www.sazavska.cz), nebo nás prostě navštivte. Rádi se vám budeme věnovat.
Michal Řezáč

Text a foto: Eva Hrubešová